Voorwoord

Lieve allemaal,

Stilaan nemen we afscheid van de zomer, van de vakantie. Het was vooral een warme zomer, een zomer waarin we op vakantie gingen met onze engeltjes in ons hart. Voor sommigen al een aantal jaar geleden, voor anderen misschien de eerste keer. Ik herinner me nog de eerste vakantie nadat we ons engeltje verloren hadden. Je wilt niet weg uit je gewone omgeving. Het liefst blijf je in je coconnetje zitten. Maar stilaan leer je dat, ook als je niet in je gewone omgeving bent, je engeltje toch altijd bij je is, het zit in ons hart en gaat gewoon overal mee naar toe.

Het leven herneemt terug zijn gewone gangetje, de scholen zijn begonnen of herbeginnen. Zo is het ook tijd voor een nieuw editie van ons magazine.
Ondanks de vakantie hebben we allemaal mooie artikels gemaakt. Naast het voorwoord en woord van het bestuur, hebben we ook beschuit met muisjes en een column. Verder kan je kennis maken met een boek dat Lotte geschreven heeft over haar engeltje, een verslag over het bijwonen van een groepsgesprek, Verder laten we jullie kennismaken met een aantal boeken en we sluiten af met een gedicht dat Monique geschreven heeft voor haar engeltje dat in september 20 jaar zou worden.

We hopen dat jullie (h)erkenning vinden in onze artikels.

Een warme groet namens de redactie,
Bernadette, Kristel, Linda, Magdalena en Monique

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Beschuit met muisjes

Alle bengels die binnen LE geboren zijn in juni 2019

In de afgelopen maanden heeft een aantal van onze leden een zwangerschap voldragen en een kindje in haar armen mogen sluiten. Wij wensen hen en hun familie veel liefde en geluk toe met deze bengeltjes.
Helaas hebben ook in de achter ons liggende maanden weer leden een droom uiteen zien spatten. Zij konden hun kindje niet, of slechts heel kort, in hun armen houden. Onze harten zijn ook bij deze ouders.

2 juni 2019, Jasper Floris, zoon van Corine en Reinier
20 juni 2019, Flip Mees, zoon van Sarah en Floris

Woord van het Bestuur

Lieve leden van Lieve Engeltjes,

Voor jullie ligt alweer het 3de magazine Gedeelde Gedachten van dit jaar. Het zit nog vers in het geheugen dat het 1ste magazine van 2019 uit kwam in maart.

De vakantie drukte is langzaamaan aan het uitdoven en we gaan ons allen weer opmaken voor de winter.

Er is genoeg gebeurd.

- We hebben afscheid genomen van Marja, jarenlang heeft ze Lieve Engeltjes geholpen als vrijwilligster.

- Björn heeft bijna zijn afstudeeropdracht af, die hij bij ons heeft gemaakt. We zijn dan ook heel benieuwd naar de resultaten.

Voor nu willen we jullie veel leesplezier toewensen bij dit magazine dat vol staat met interessante artikelen.

Lieve groet, José, Ellen en Ellen

Column Magdalena

Met andermans geluk omgaan

Als je kind overlijdt, komen veel vragen in je op. Waarom overkomt dit ons? Wat hebben wij fout gedaan? Waarom worden wij gestraft in het leven? Wat doen andere wel goed? Waarom hebben zij wel een gezond kind? Een achtbaan van gevoelens neemt jou over. Het ergste is dat je denkt uit deze achtbaan te vallen. Je kunt je niet meer vasthouden, je zweet, je snakt naar adem, je bent bang…

Het is zwaar als je kind er niet meer is. Het wordt ook niet makkelijker als je het geluk van je vrienden en familie ziet terwijl je zelf doodongelukkig bent. Je wordt met goede nieuws, babyshowers, de geboorte van hun kinderen, hun doopsels en verjaardagen geconfronteerd. Je valt steeds dieper en dieper. Aan de ene kant ben je blij voor ze, toch vreet het je van binnen op, omdat je zelf alles kwijt bent wat je daarvoor het gevoel van geluk gaf. Hoe kan je hiermee omgaan?

Vaak denk ik aan de woorden van een priester terug die tegen mij en mijn man zei: “Vraag niet waarom dit jullie overkomt! Jullie zullen geen antwoord krijgen. Verlies jullie geloof niet. Het is niet Gods schuld. Dingen gebeuren, omdat ze gebeuren. Wij zullen in dit ondermaanse niet erachter komen. Wees er voor elkaar en blijf in het goede geloven.” In onze situatie kon ik niet anders dan aan het leven en het geloof twijfelen. Dit vond ik erg, omdat ik met het christelijke geloof ben opgegroeid. Door mezelf in literatuur te verdiepen, die zich hiermee bezig hield, en door gesprekken met mijn partner te voeren in welke wij onze gedachtes konden uitwisselen, hebben wij ons uit deze denkwijze terug kunnen trekken. Ik zou zelfs zeggen dat wij nu sterker in ons geloof zijn dan voor het overlijden van onze baby. Mijn kind heeft mij sterker gemaakt in alle opzichten. Ik heb soms het gevoel dat ik nu alles aankan.

Er is geen handleiding die ik jullie kan meegeven, alleen een aantal punten die ik bij mezelf heb ontdekt. Misschien kunnen ze de ene of andere als ondersteuning dienen:

Blijf onderling over jullie gevoelens praten. Trek je niet terug van jouw eigen partner. Blijf samen vechten en blijf jullie liefde delen.

Geef ook jouw gevoelens bij familie en vrienden aan. Of deze boosheid is of verdriet of het gevoel van onrechtvaardigheid, zij zullen jullie vast wel begrijpen en als ze dat niet doen, dan komt dit door onervarenheid. De tijd zal hun leren om jullie te begrijpen.

Probeer voor andere blij te zijn, ook al doet het je pijn! Het is een verstaanbaar reactie. Je bent immers jouw eigen kind kwijt. Mij hielp het om mezelf met verschillende situaties te confronteren door bijvoorbeeld met baby’s te spelen en te knuffelen. Het gaf mij een gevoel van liefde en hoop in het donker.

Tenslotte begin ik alles te accepteren: accepteren dat mijn baby er niet meer is, accepteren dat andere gelukkig zijn en ik niet, accepteren dat wij misschien geen (gezond) kind zullen krijgen terwijl wij gezond zijn, stoppen met proberen zwanger te raken. Soms is het beter om je mentaal niet meer met een bepaald onderwerp bezig te houden. Pak je eigen leven weer op door plezier te hebben, lach en denk niet altijd over morgen na!

Magdalena, mama van Aho Immanuel

Column lotgenotencontact

Lotgenotencontact, iets waar ik eigenlijk nooit zo bij stil gestaan had. Tot de dag dat onze lieve zoon Sven niet meer wakker werd. Het gat waarin ik viel na zijn overlijden was inktzwart. En ondanks alle lieve familie en vrienden om mij heen voelde ik mij zo ontzettend alleen in mijn verdriet. Want hoe meelevend anderen ook zijn, hoe het daadwerkelijk voelt om een kind te verliezen is iets wat alleen mensen weten die het verdrietig genoeg zelf ook hebben meegemaakt.
Hoewel de behoefte aan lotgenotencontact gelijk heel erg aanwezig was om mijn gevoelens mee te kunnen delen, duurde het enige tijd voordat ik mensen trof waarvan ik het gevoel had dat zij echt begrepen wat ik bedoelde. En die ook snapten wat er aan de hand was zonder dat hier woorden voor nodig waren. Ik heb lotgenotencontact sinds het eerste begin als steunend ervaren en ik wens iedereen die in deze vreselijke situatie terecht komt eveneens dit begrip toe.
Er zijn veel verschillende vormen van lotgenotencontact, die allen op hun eigen manier waardevol zijn. Zo is er natuurlijk het contact via Lieve Engeltjes, zijn er contactgroepen op Facebook en andere social media en zijn er meerdere organisaties die vormen van lotgenotencontact organiseren.
In deze column wil ik ingaan op lotgenotencontact in de vorm van een gespreksgroep met lotgenoten. Mijn man en ik hebben langere tijd deelgenomen aan een gespreksgroep met andere ouders van een overleden kind en deze gesprekken zijn voor ons zeer waardevol geweest.
In het begin, enkele maanden na Sven zijn overlijden, leefden wij in een complete waas, een mistvlaag. Ik herinner mij ook weinig van de eerste gesprekken, evenals mijn man. Maar wat wij beide nog heel goed herinneren was hoe fijn het was om anderen te spreken, in de ogen te kijken, die hadden meegemaakt wat wij hadden meegemaakt. Om te zien dat wij niet de enigen waren en dat er, als wij op hun verhalen af mochten gaan, een tijd zou komen waarop de waas iets op zou trekken. De steun en bemoedigende woorden hebben ons goed gedaan. Wat ik zelf ook erg prettig vond was dat er wel alle ruimte was om ons ellendig te voelen. En er werd ook op geen enkele wijze om het feit heen gedraaid dat het altijd pijn blijft doen, ook na een jaar, tien jaar of vijftig jaar. Er was alle ruimte om ons verhaal te doen en er werd de eerste keren vooral geluisterd. Enkele maanden later kwamen er meer echt gesprekken op gang en ging het naast het verlies van onze kinderen ook om de mooie herinneringen die iedereen had.
Er was ruimte voor alle emoties die zich in wisselende volgorde voordoen bij het rouwen. Gemis, woede, machteloosheid, verdriet, angst, alles werd besproken en doordat wij een vaste avond hadden om hier extra bij stil te staan werden wij ons ook steeds beter bewust van alle verschillend emoties die zo enorm door elkaar heen lopen.
Voor ons waren de gesprekken naast waardevol vanwege het contact met lotgenoten ook waardevol omdat er op die avonden alle ruimte en rust was om het verdriet openlijk toe te laten. Op een bepaalde manier keken wij er beide naar uit, omdat het echt een avond was om het verdriet in volle heftigheid toe te durven laten, iets wat in de dagelijkse drukte van alledag niet altijd de ruimte krijgt. En hoewel mijn man en ik samen goed kunnen praten over Sven, zorgde de gespreksgroep er voor dat wij nog beter met elkaar konden praten over het grote gemis van Sven en ons gevoel daarbij.
Ik vind het prettig dat wij deel hebben kunnen nemen aan een gespreksgroep en ik denk dat het op een bepaalde manier houvast heeft geboden op momenten dat er eigenlijk geen houvast was.

*Linda, mama van Sven**

Boekrecensie

Bearing the Unbearable

Titel: *Bearing the Unbearable* *Love, Loss, and the heartbreaking Path of Grief* Auteur: Joanne Cacciatore Uitgeverij: Wisdom Publications ISBN: 978-1-61429-296-8 Taal: Engels	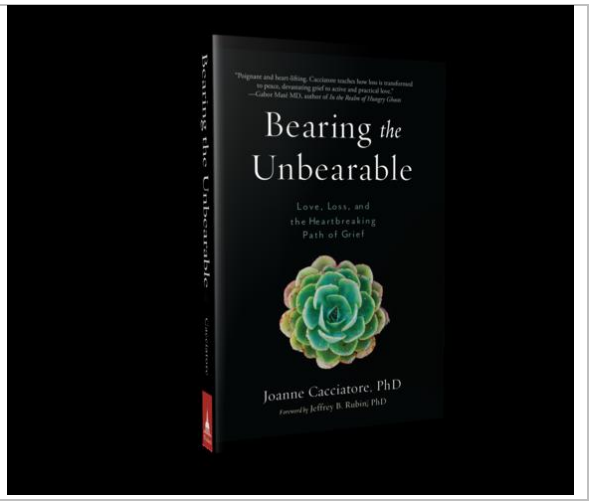

Bearing the Unbearable…. Dragen wat niet te dragen is…. Dat is het verlies van een kind.

De titel van dit boek maakte gelijk dat ik het wilde lezen. Immers, het verliezen van een kind is iets wat eigenlijk niet te dragen is, maar wat helaas wel de realiteit is voor ons. Je krijgt een last te dragen die eigenlijk niet te dragen is. Maar je zal wel moeten. En dat is waar dit boek over gaat.

Hoewel het boek primair over het verlies van een kind gaat, denk ik dat dit boek bij iedere vorm van rouw aan te raden is om te lezen. In het boek staan ervaringen van de auteur van het boek zelf, maar ook vele andere verhalen van lotgenoten. Het boek helpt naar mijn mening om je in je verlies te wenden. Om het te doorvoelen.

Wat mij persoonlijk eveneens aanspreekt in het boek is dat het boek ook echt alle ruimte laat voor rouw. Waar andere boeken nog wel eens proberen de lezer op te vrolijken of uit de rouw te halen, is dat bij dit boek niet het geval.

In het boek wordt op een indringende wijze duidelijk gemaakt hoe het omgaan met verlies extra wordt bemoeilijkt door de manier waarop de samenleving omgaat met verlies. De samenleving is gewend zich af te sluiten voor dergelijke verliezen als een soort vorm van zelfbescherming?

Met indringende voorbeelden uit de praktijk bespreekt de auteur de verschillende manieren waarop mensen met groot verlies omgaan en de handvatten die voor die mensen in die situaties het meest bruikbaar bleken te zijn.

Het boek gaf mij de ruimte om extra aandacht aan mijn eigen verdriet en rouw te geven en ik denk daarom dat dit boek voor lotgenoten zeker de moeite van het lezen waard is.

*Linda, mama van Sven**

Boekrecensie

Titel: *Geschenk voor even* *De pijn die een verloren kinderwens met zich meedraagt.* *Auteur: Jessica Notten* *ISBN: 9789493023239* *Uitgeverij: AquaZZ*	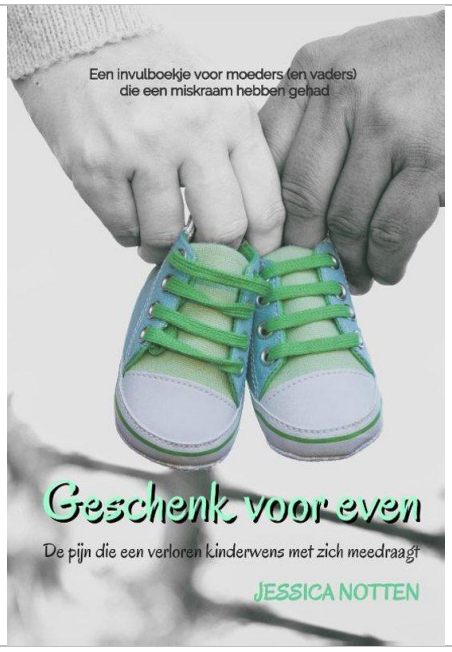

De pijn die een verloren kinderwens met zich meedraagt.
Dit is een keer-om-boekje. Aan de ene zijde vind je een invulboekje voor moeders (en vaders) die een miskraam hebben gehad. Keer je het boekje om dan is daar de gedichtenbundel van de auteur met ook ruimte voor jouw eigen (verwerkings)gedichten omtrent een miskraam.

Een ster in de hemel
Een licht in ons hart
Zo gewild
Zo verwacht

Dit boek van Jessica zal eraan bijdragen dat er meer openheid komt in dit precaire, maar zo belangrijke thema. Daarom is het heel goed dat dit boekje er nu is.

Geschenk voor even is een keer-om-keer boekje speciaal voor moeders en vaders die hun klein wondertje hebben moeten laten gaan. Ik vind het heel belangrijk dat men de vaders hier mee in betrekt, want dikwijls worden die aan hun lot overgelaten. Nochtans is het voor een vader ook een heel groot verlies en vinden zij het moeilijker om over hun gevoelens te praten.
Aan de ene kant van het boekje staan allerlei vragen die je kunt invullen. Het zijn gewone, alledaagse vragen, zoals: "Op welke datum was je uitgereken? Wanneer en hoe heb je papa verteld dat je zwanger was?..."
Zo staan er ook vragen in voor de papa, voor broer of zus, voor familieleden.
Men kan ze samen invullen of ieder apart en ze dan samen bekijken. Het is een leidraad die je helpt om over je gevoelens te praten met je partner of met andere mensen die je nabij staan.
Draai je het boekje om, dan kan je schitterende gedichtjes lezen. Ze zijn zo mooi, sommige kort, anderen lang, maar allen hebben ze een betekenis en zo worden gevoelens op papier gezet. Uit elk gedicht spreekt vooral de liefde voor het ongeborenen wezentje.
Als je behoefte hebt om zelf een gedicht te maken, is er in het boekje ruimte voorzien om deze op te schrijven.
Kortom het is een boekje dat echt aan te raden is voor mensen die een miskraam hebben gehad.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Kindje in 'n potje

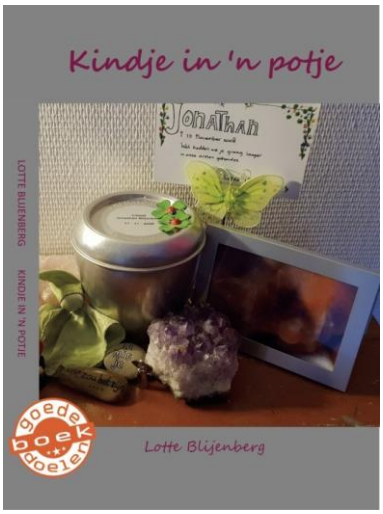

Een fout in de chromosomen (trisomie 18) van de nog ongeboren Jonathan zet het leven van zijn ouders op zijn kop. Ze moeten een extreem moeilijke keuze maken… Járen had moeder Lotte nodig om deze afschuwelijke gebeurtenis te kunnen verwerken. En nog steeds lopen de emoties hoog op. Kindje in 'n potje is het vrijwel onbewerkte dagboek dat Lotte schreef in de maanden nadat de artsen de rampzalige uitslag van de 20-weken-echo hadden verteld.

Zo wordt het boek van Lotte Blijenberg aangekondigd op de site van GigaBoek.
Lotte is moeder van 4 zonen waarvan haar derde zoon geboren werd na een zwangerschap van 22 weken. Lotte en haar man hebben een verschrikkelijke keuze moeten maken. Op de 20 weken echo zag de verloskundige dat er iets niet klopte. Er werd trisomie 18 vastgesteld, dit is niet met het leven verenigbaar.
Lotte heeft ook nog een overleden broertje.

Om jullie kennis te laten maken met het boek volgt er hier een stukje uit de blog van Lotte.

ZEVEN JAAR GELEDEN

Zeven jaren geleden is het sinds mijn derde zoon geboren werd. In het ziekenhuis, kamer 603, donderdag, 13 november, 16:50 uur. De echo had ons laten zien dat er zoveel niet klopte diep binnenin zijn piepkleine lijfje. Dat er zoveel niet klopte dat hij niet zou kunnen overleven buiten mij… Ik besloot dat ik hem wilde voldragen, dat ik zo lang mogelijk wilde genieten van zijn bewegingen in mijn buik. Zo lang mogelijk samen zijn en doen alsof er niets aan de hand was…

We kregen meer en meer informatie en werden geleefd van onderzoek naar onderzoek. Een second opinion, een echo met een nog beter apparaat in het WKZ waar ze anderhalf uur het hartje bekeken en meer en meer ontdekten wat er niet helemaal juist klopte.

Het bleek trisomie 18, een chromosoom teveel dat ervoor gezorgd had dat zijn middenrif niet sloot, zijn gehele maag groeide op de plaats waar eigenlijk zijn longetjes hoorden te groeien. Dit zou betekenen dat wanneer ik hem zou voldragen, hij zou stikken op het moment dat je hoopt dat hij zijn eerste grote ademteug neemt na de geboorte…

Hij zou wel willen, hij zou willen leven net zo goed als dat wij hem zouden willen zien opgroeien, verjaardagen, knuffels, stoei partijtjes, lol en liefde. Maar het zou niet kunnen. Direct na de geboorte zou hij sterven. Tenzij ik en mijn man een andere keuze zouden maken.

Ik kon alleen nog maar denken aan het moment dat hij geboren zou worden en geen adem zou kunnen halen, het liet me niet makkelijk los. Het woord zwangerschapsbeëindiging viel vrij snel. Al tijdens de eerste echo werd het genoemd als optie, dan moest wel zeker zijn dat hij echt geen kans op leven had, zeker zijn dat ze hem niet in leven konden houden.

En dus besloten wij dat we onze zoon geboren zouden laten worden, besloten wij, voor hem, dat sterven in mijn buik, veilig en warm, beter zou zijn dan sterven buiten mijn buik. Het maakte me misselijk, brak mijn hart in zoveel stukken dat ik bang was ze nooit meer allemaal aan elkaar te krijgen. Ik veranderde op slag en er was een leven voor deze keus en een leven na deze keus.

De bevalling werd ingeleid, het was een donderdag ochtend, we hadden eerst samen onze oudste naar school gebracht en liepen daarna hand in hand naar het ziekenhuis. Het verbaasde me dat we lopen konden, maar we gingen. In een grote tas zat alles wat we nodig dachten te hebben, ook een mandje en een omslagdoek waar we ons kind weer mee naar huis zouden nemen.

Ik had geluk, de bevalling verliep heel soepel. We gebruikten de dag om afscheid te nemen, van ons kind, van de dromen en fantasieën… We lagen lepeltje lepeltje in het ziekenhuis bed, handen op mijn kleine ronde buik. *Zou hij nog leven?*

De zuster vroeg of we het hartje nog eens wilden horen maar dat durfden we niet aan, stel dat het niet meer klopte, zou ik hem dan nog wel op deze wereld kunnen zetten?

De weeën voelden anders dan de weeën tijdens de bevallingen van zijn broers, het leek op een hele lange wee die niet stopte. We stonden samen voor het raam op die zesde etage en keken naar ons eigen huis, verlangden ernaar om ons terug te trekken in ons eigen nest, geen bemoeienis, alleen wij samen als geknakt gezin. Terwijl we daar zo stonden voelde ik een verandering diep binnenin mijn buik. Ik voelde mijn kleintje zakken. We drukten op de bel en de verloskundige kwam, het was bijna zover dat hij geboren kon worden, volledige ontsluiting is immers voor zo'n klein mannetje niet nodig.

Ik werd overvallen door het moment dat hij werkelijk geboren werd, was er niet klaar voor. Ik voelde me verscheurd, verlaten, slecht, mislukt en bang, doodsbang ineens om te kijken… Ik schreeuwde, schreeuwde uit volle borst, kon niet meer stoppen met schreeuwen… Hij was er, hij leefde niet maar was prachtig vertelden ze me. Ik kon mijn ogen niet open doen. Zijn vader heeft zijn navelstreng doorgeknipt, heeft hem droog gedept en ingewikkeld in de zachte flanellen doek die we voor hem hadden mee gebracht. Hij heeft hem vast gehouden, geknuffeld en in zijn mandje gelegd …

Het is zeven jaar geleden… Een jaar lang kreeg ik van mijn moeder elke donderdag een roos.. Elke donderdag trok ik me om 16:50 uur terug en dacht ik aan hem. Elke week die voorbij ging wist ik hoeveel weken er voorbij waren gegaan sinds zijn geboorte. Het werd een maand, een half jaar, een jaar….

Ik denk elke dag aan hem, meerdere malen. Als ik mijn kinderen zie lopen, zie ik hem erbij huppelen. Als ik de tafel dek, pak ik steevast een bord teveel. November is een maand waar ik me doorheen worstel en ook de december die erop volgt sla ik liever over. Ik ben niet meer de vrouw die ik was voor hij geboren was, wat trouwens niet perse negatief is.

Ik weet van zoveel andere gestorven kindjes en ze hebben me zoveel mooie nieuwe vriendschappen met hun moeders opgeleverd. De geboorte van dit kind heeft voor altijd een leeg gat achtergelaten diep in mij maar me ook enorm veel goeds opgeleverd. Wij praten heel open over hem en we hebben inmiddels dus ook vier kinderen en niet alleen die drie die je om ons heen ziet en hoort.

Ons derde kind staat bij ons in de kast, in een potje en daar zal hij voorlopig blijven staan omdat wij dat fijn vinden, Wij vinden het fijn om hem dicht bij ons te houden..

Zijn naam is Jonathan, een grote naam, voor een heel klein jongetje….

Liefs Lotte

Tot zover een stukje uit het blog van Lotte. .

Met het boek hoopt Lotte bij te dragen aan een beter begrip van ouders die met een vergelijkbare situatie worden geconfronteerd.
Het boek wordt uitgegeven door een uitgeverij die een goed doel koppelt aan hun boeken.
De opbrengst van *Kindje in 'n potje* gaat naar onze Stichting Lieve engeltjes.

Men kan het boek bestellen via de website van Lieve Engeltjes aan de prijs van 14.95 €, exclusief verzendingskosten.

Lotte en Louise, bedankt voor de fijne samenwerking.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Gedicht

Jouw dagen komen er weer aan,
Ik ben heel gevoelig en emotioneel,
Trek me snel terug,....daar komt al een traan!

De maand in aanloop naar die dagen,
Voel ik me verdrietig en moedeloos,
Maar ik hou me stil en zal nooit klagen!

2 September, de dag dat we hoorden dat je was gestorven in mijn schoot,
Die blijft zó enorm zwaar,
Ons hart voelt deze dag altijd als lood.

Dit jaar gaan we echter iets bijzonders doen,....
Papa en Mama naar 't gemeentehuis,
Het verschil tussen nu en toen!!!

Je registratie in de brp,
Ook officieel lid van ons gezin,
Dankzij mijn lieve lotgenoten hier bij LE!

Eindelijk het bewijs van jouw bestaan,
Niet alleen voor nu,maar ook voor later,
Als familie achter onze stamboom aan willen gaan.

7 September, een dag voor ons gezin,
Maken we er iets bijzonders van,
Elk jaar weer 'n nieuwe,liefdevolle herinnering.

Het is dan altijd heel speciaal,....
Met gebakjes, ballonnen, uit eten en naar 't strand,
En lieve cadeautjes voor ons allemaal!!!

Dit jaar ook weer eens 'n vernieuwd plekje voor jou,
Elke 10 jaar herhaald zich dat,
Papa liet iets moois maken van rvs, nu. (Lees nou)

Een plekje met mooi nieuw roze grint,
Twee bloemenvazen en 'n rozenboog,....
Wat zal het prachtig worden voor ons lieve kind.

Ook 'n nieuwe knuffel; een koalabeer dit keer,
Een ouder met een kindje,
Lief en mooi, maar het doet toch ook wel 'n beetje zeer.

Je nieuwe lantaarn hang ik aan je rozenboog,
Met n vier-dagen kaars erin,
Mooi boven je grafje, zo hoog!

Ook laten we een wensballon op,
Met ons allen kijken we 'm na,
Met ieder onze eigen gedachten door onze "kop"!

Voor het eerst kan onze oudste er niet bij zijn,
Hij had iets anders te doen,.....
Jeetjemina, wat deed dit even pijn!!!

Maar ze hoeven ook niet verplicht mee,
Ze leven straks hun eigen leven,
Er komt 'n moment,...dan staan we daar met ons twee!

Maar tegelijkertijd groeit ons gezin,
Schoonkinderen willen ook wel mee,
Daar vind ik dan ook weer liefde en plezier in!!!

Ook al doet het nu allemaal wat minder pijn,
De scherpste randjes zijn eraf,
Feit blíjft toch, dat we samen hadden moeten zijn!!

Dus zo wordt ons meisje nooit vergeten,
En leeft ze voort in ons,
Dat we zielsveel van haar houden,...MAG HEEL DE WERELD WETEN!!!!!

Monique, mama van Murphy, Mabel* en Muraya